Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и р. кат. свягъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 264. Недѣля 24 падолиста (6 грудня) 1891. Рôкъ I.

До ситуаціи.

Двѣ важнѣйшй справы на балканьскôмъ пôвостровѣ маємо нинѣ до занотованя, а то маленькій але характеристичный конфліктъ большихъ державъ европейскихъ зъ Греціею и крізу кабінетову въ Букарештѣ.

Исторія першои справы єсть така: Два роки тому назадъ взялось одно бельґійске товариство будувати въ Греціи зелѣзницю Мильой-Калямата на пельопонескôмъ пôвостровѣ. Зелѣзницю почато будовати рôвночасно на двохъ секціяхъ и выбудовано зъ Мильой до Тріполіцы. Але товариство не мало досыть грошей и може пôвъ року тому назадъ перестало будувати дальше та оголосило банкрутство, не выплативши платнѣ за кôлька мѣсяцѣвъ великому числу всѣлякихъ инжинірôвъ, будôвничихъ, доставникôвъ и великому числу всѣлякихъ робôтникôвъ. Люде тй не мали вже вôдъ довшого часу роботы, не мали зъ чого жити и, якъ кажуть, правительство грецке давало имъ запомогу. Требажь знати, що межи тыми робôтниками було множество людей изъ всѣлякихъ державъ заграничныхъ. Они стали отже домагати ся, щобы правительство грецке позаякъ збанкрутоване товариство будувало для него зелѣзницю, выплатило имъ за него залягаючу платню. Правительство не хотѣло на то пристати. Въ оборонѣ пошкодованыхъ появила ся якась брошура въ францускôмъ языцѣ, котру правительство сконфіскувало а авторови постановило зробити процесъ.

Пôзнѣйше однакожь вмѣшали ся до сеи справы и державы заграничнй, а именно вступили ся Австро-Угорщина, Нѣмеччина, Франція, Италія и Туреччина за своими пôддаными и въ однозгôдной нотѣ до грецкого правительства зажадали, щобы оно полагодило якось сю справу и при новой комбінаціи що до дôкôнченя будовы сеи зелѣзницѣ такъ повело справу, щобы пошкодованй черезъ збанкрутоване товариство знайшли вôдшкодоване при дальшôй будовѣ.

Ся спôльна нота пятьохъ державъ заграничныхъ выкликала отже въ Греціи велике невдоволенє и вызвала остру вôдповѣдь грецкого правительства. Міністеръ справъ внутрѣшныхъ Делиґеорґісъ вôдповѣвъ, що вôнъ не може нѣякъ на то пристати, щобы невыплачене робôтникамъ платнѣ черезъ бельґійске товариство було предметомъ дипльоматичнои интервенціи, бо то єсть справа чисто внутрѣшна; вôнъ рѣшучо тому противить ся, щобы державы заграничнй до сеи справы мѣшали ся, бо то значило бы нарушенє суверенныхъ правъ Греціи. Правительство грецке не може до того допустити, щобы державы заграничнй вели контролю надъ внутрѣшными справами и дѣланємъ грецкого правительства и длятого вôдкидає предложенє тыхъ державъ въ сѣй справѣ.

На тôмъ закôнчивъ ся на разѣ сей маленькій конфліктъ характеристичный тимъ, що противъ Греціи спôльно зъ правительствами тридержавного союза, выступила и Франція, котра доси вôдтягала ся вôдъ всякои акціи на Балканѣ, маючи завсѣгды на оцѣ свого тихого союзника Россію.

Неменше цѣкавою єсть и зовсѣмъ несподѣвана криза въ румуньскôмъ кабінетѣ. Въ чотири дни по выголошеню престольнои бесѣды въ парляментѣ подались наразъ ажь три міністры до дімісіи, а то міністеръ справъ внутрѣшныхъ Ласкаръ Катарджу, міністеръ войны Лаговарій и міністеръ робôтъ публичныхъ Оланеску. Несподѣвана та криза, котра прискорить мабуть конець кабінету Фльореска, має якъ кажуть своє жерело въ заграничнôй политицѣ. Букарештеньскй ґазеты доносять именно, що Катарджу мавъ недавно авдієнцію у короля, котрый домагавъ ся, щобы кабінетъ занявъ остаточне становище супротивъ політики заграничнои; міністеръ не годивъ ся на предложенє короля и радивъ выжидати дальшого проясненя ситуаціи. Тогди король покликавъ до себе президента Фльореска, а той обѣцявъ, що порозумѣєсь зъ товаришами. Видко, що до порозумѣня не прийшло, коли настала криза. После дотеперѣшного стану рѣчей прийде мабуть до утвореня нового кабінету зъ ґрупы Ману-Лаговарій и юнімістôвъ. После другои версіи настала криза въ наслѣдокъ выбору президіи палаты пословъ. До президіи не выбрано анѣ одного зъ прихильникôвъ Вернеска. Зъ результату голосованя выходило, що палата робить острый опôръ большости рады міністрôвъ, що партія Катарджа не хоче, щобы вôнъ позôстававъ дальше въ кабінетѣ. По выборѣ президіи зôбралась заразъ рада міністрôвъ а наслѣдкомъ було, що трохъ згаданыхъ повысше міністрôвъ подалось до дімісіи. Палату пословъ вôдрочено ажь до понедѣлка и кризы ще доси не залагоджено.

15

При стрѣлецькôй ватрѣ.

ОПОВѢДАНЄ
АБҐАРЪ-СОЛТАНА.

(Перевѣвъ Павло Кирчôвъ).

(Конець.)

Дохторъ наблизивъ ся и щось шептавъ зъ офіциромъ, але я ихъ не мôгъ розумѣти. По часѣ звернувъ ся офіциръ до мене та до мого неня:

— Дохторъ мовить — рѣкъ, — що выдержить дорогу, бо рана не тяжка а вôнъ самъ якъ медвѣдь мôцный.

Я лишь осмѣхнувъ ся на сю бесѣду офіцира, сподобавсми си таку бесѣду и такôй справдѣ учувсми си май крѣпкимъ.

Коли прийшовъ день нашого походу, неньо да ненечка поблагословили мене на дорогу. Розставсми си зъ ними зъ великовъ тугою у серци, якесь прочутє мавсми, що ихъ уже бôльше въ своѣмъ житю не увиджу.

Неньо давъ минѣ чересъ, пятьдесять дукатôвъ у нѣмъ було угорськихъ да мовивъ, що се на вôйну а якъ верну щасливо, то другихъ тôлько застану у нашого добродѣя на загосподарованє.

— Мене уже певно що не застанешь — казавъ чуткимъ голосомъ, якимсь такимъ, що ажь за серце фатавъ; — беспечнѣйше може було бы, щобы и я зъ вами ишовъ, да минѣ вже якось *непристôйно*. На мѣсци треба бути та гуцулôвъ *сокотити*. Може и у насъ дома буде що робити, то бы дивували ся люде да пытали: а де старый Кунишь, нашь давный ватага?... Иди, иди сыне! Най Богъ тебе провадить! Може дасть Богъ, що якъ вернешь зъ войны, то инакше, яснѣйше май сонце свѣтити ме понадъ Чорногорою... Може о мандаторахъ будуть собѣ люде лише байки варе оповѣдати... Давбы Господь, давъ бы то Богъ!

Сѣсти на коня не мавсми силы. Штири леґінѣ-товаришѣ зъ *фоѣ* ношѣ зладили да положивши мене на нихъ, рушили разомъ зъ вôйськомъ. Иля, мôй побратимъ, бувъ зъ ними.

Тямлю, що якъ мы вчинили ся на самôмъ вершку хребта чорногорського, тамъ, де кôнчить ся гуцулська а починає ся угорська *цара*, тамъ меже ґрунями Пôпъ-Ивана а Смотрижа, мои сестры, що ажь тамъ мене провожали, стали плакати да голосити жалôбно; а гузарѣ, що лишь котрый допаде до угорськои землѣ паде на вколѣшки да землю сю цѣлує, а сльозы ллють ся по жовтôмъ лици, по вусахъ тыхъ чорныхъ. Гай, гай! Якъ окомъ засягъ — тягнуло ся се враже вôйсько гôрськими плаями. Однй зъ пôвночи драпали ся на верхъ, а другй спускали ся вже на полудневу сонѣчну землицю; а утѣха мѣжь ними така, що ажь конѣ на пôдводахъ у рукахъ ирзали да тѣшили ся.

Поцѣлувавсми си зъ сестрами, взявъ грудку землѣ въ платину та на груди завѣсивъ — и рушивсми зъ гузарами на *паршену* змѣнну, на долю военну, непевну.

Ще й десять днѣвъ не минуло а вже сидѣвсми на своѣмъ воронôмъ та рядомъ зъ Ильомъ сми ѣхавъ. А одинацятои днины уже намъ кулѣ надъ ухомъ бринѣли а мôй вороный ишовъ си рôвно зъ гузарськими кôньми та лишь голову май высше у гору задеръ нѣжь иншй, знать гуцулська, ґаздôвська у нѣмъ душа грала.

Дай пôшло уже вôдъ того дня! Рôкъ цѣлый тяръ воювавсми да тинявъ ся вздовжь цѣлого угорського краю.

Були дни и веселй, були и сумнй. Бувъ достатокъ да роскôшь, але зазнавали мы и бѣдъ май великихъ, тыжднѣ цѣлй голоднй да холоднй... Побратимъ мôй Иля бувъ завжди при минѣ; въ одной ровтѣ оба мы служили, въ однôмъ рядѣ ѣздили, зъ одного *баняка* и страву ѣли. Ажь уже пôдъ конець войны, якъ велике вôйсько прийшло — не можь було рады дати. На дебречиньскôмъ поли була послѣдна наша побѣда. Да сумна ся побѣда була для мене, босми на сѣй площи, на сѣй буйновъ травою порослôй рôвнинѣ, брата Илю оставивъ, гей! зъ кулею въ серци!... *Спить* вôнъ тамъ спокôйно пôдъ степомъ-муравою да сумно му десь май дуже бути мусить, бо звôдтамъ нѣяке око нашихъ гôръ синихъ да голубыхъ не заздрить: Вѣтры тяръ нашй верховй тамъ не заходя...

Перейшовши зъ вôйськомъ границю, опинивсми си на турецькôй султанськôй *цари*, меже свояцькимъ христіяньскимъ народомъ, межи *раєвъ* болгарською.

Да звелѣли Турки ружьє вôддавати ба й конѣ. Минѣ май щасливе якось повело ся; бо нѣмъ, варе, до нашои ровты дôйшли, нôчь темна запала, а я нôчковъ утѣксми да у Бол-

Рада державна.

Позаякъ нарады въ Палатѣ пословъ поступають теперь досыть скоро, засѣдане слѣдує за засѣданемъ, а навѣть вôдбувають ся засѣданя вечѣрни̂, то не можемо задля малого обему нашои часописи подавати вже обширнѣйшихъ справоздань и мусимо обмежити ся лишь на найважнѣйши̂ справы.

На 27-ôмъ засѣданю зъ дня 2 грудня признано внесене посла Герольда въ справѣ признаня урядникамъ державнымъ додатку на дорожню наглячимъ и передано комісіи буджетовôй. — Проектъ закона о провізоричнôмъ управильненю вôдносинъ торговельныхъ зъ Туреччиною, Болгаріею, Испаніею и Португалією принято въ третôмъ читаню. — На внесене Гальвіха признано жадане міністерства торговлѣ кредиту додаткового въ высотѣ 10.000 зр. на закупно моторôвъ для дрôбныхъ промысловцѣвъ за нагляче внесене. — Пос. Пецъ домагавъ ся, щобы міністеръ взявъ въ оборону станы продукуючи̂.

Міністеръ торговлѣ заявивъ, що правительство постарається о лѣпшу комунікацію межи мѣстами Трієстомъ и Поля и що правительство старає ся о полѣпшене портôвъ въ Истріи, та скоро вôдносины на то позволять, возьме пôдъ розвагу дотычни̂ приготовленя. Пос. Кавніцови сказавъ міністеръ, що на єго заявлене, будьто бы намѣстникъ Чехъ мавъ выкликати якійсь заколотъ и неспокôй въ Чехахъ, не хоче тратити хочь бы и одного слова.

Посолъ Мандычевскій поставивъ звѣстну вже резолюцію въ справѣ пôльги для гр. кат. духовеньства при ѣздѣ зелѣзницями державными а пос. Яворскій интерпелювавъ въ справѣ додатку на дорожню для урядникôвъ державныхъ.

На засѣданю зъ дня 4 грудня предложило правительство проектъ закона о приготовавчôй службѣ судейскôй и урядовыхъ испытахъ судейскихъ.

Пос. Екснеръ порушивъ справу утвореня рады промысловои при міністерствѣ торговлѣ и высказавъ бажане, щобы міністеръ поступавъ и дальше по дорозѣ, по котрôй поступає.

На вчерашнôмъ засѣданю принято титулъ: Заведеня почтови̂, телеґрафічни̂ и почтови̂ щадницѣ а вôдтакъ велась нарада надъ закономъ о будовѣ зелѣзниць: Страконицѣ-Вінтерніцъ и Водняны - Прахатіцъ въ Чехахъ. Законы ти̂ принято у всѣхъ трохъ читаняхъ и приступлено до дальшои дебаты буджетовои.

Пос. Людвикъ пôдносивъ жалѣ Стирійцѣвъ на зелѣзницю Полудневу и высказавъ надѣю, що она буде якъ найскорше удержавнена. — Пос. Кайцль остерѣгавъ правительство, щобы оно при удержавнюваню зелѣзниць уникало пôдозрѣня, будьто бы хотѣло слабымъ зелѣзницямъ помагати, и критикувавъ прелімінованє зелѣзниць державныхъ въ буджетѣ а наконець предложивъ жадане Молодочехôвъ въ справѣ децентралізаціи зелѣзниць державныхъ

Пос. Лінбахъ и товаришѣ вносили именемъ аґрарнои спôлки змѣну закона ветеринарійного. — Пос. Шорнъ и товаришѣ интерпелювали Міністра рôльництва въ справѣ нерôвномѣрности роботъ около реґуляціи Дравы въ Тиролю и Каринтіи. — Слѣдуюче засѣдане назначено на нинѣ.

Въ комісіи буджетовôй вела ся дальша дебата надъ внесенемъ Пленера. Дебату закôнчено а референтомъ выбрано пос. Абрагамовича. Члены сполученои лѣвицѣ вôддали при выборѣ референта порожни̂ картки.

По сѣмъ наступивъ рядъ фактичныхъ спростовань а именно кн. Ліхтенштайнъ доказувавъ, що лѣвиця єсть зависимою вôдъ великихъ капіталістôвъ, бо ти̂ давали грошѣ на выборы. Въ палатѣ наставъ великій неспокôй. Опôсля приступлено до дебаты надъ титуломъ: „Почты, телеґрафы и почтови̂ касы ощадности". — Пос Шлезінґеръ промавлявъ за полѣпшенемъ долѣ службы почтовои и телеґрафічнои, особливо же урядникôвъ помôчничихъ и практикантôвъ.

Міністеръ торговлѣ заявивъ, що пожадани̂ новости и улѣпшеня, якъ н. пр. лѣпшій роздѣлъ посадъ служовыхъ пôсля клясы ранґи, будуть переведени̂ въ границяхъ буджету. Въ протягу року наступило 900 авансôвъ, такъ, що до 1893 р. буде могла авансувати третя часть урядникôвъ. Справа прилученя персоналю женьского до пенсійного товариства службы почтовои єсть вже въ ходѣ. Въ протягу року вôдкрыто 100 новыхъ урядôвъ почтовыхъ, позволено на вôдкрытє 76 стацій телеґрафічныхъ, а незадовго будуть вôдкрыти ще 22 стаціи. Межи Львовомъ а Вѣднемъ и межи Вѣднемъ а Чернôвцями будуть заведени̂ незадовго двѣ безпосередни̂ лініи телеґрафічни̂. Що до межинародного руху, то збудовано вже лінію Вѣдень-Монахôвъ, а незадовго будуть Тироль и Чехи получени̂ зъ Баваріею. Межи Вѣднемъ-Градецомъ а Трієстомъ буде заведеный телефонъ. Въ наслѣдокъ переговорôвъ зъ анґлійскимъ товариствомъ будуть могли телефоны въ Градецу, Празѣ, Трієстѣ, Львовѣ, Бѣльску-Бялôй, Чернôвцяхъ, Пільзнѣ и Ліберцу перейти вже зъ днемъ 31 грудня 1892 р. пôдъ зарядъ державы. По тôмъ замкнено дискусію.

Ґенеральный бесѣдникъ Гофманъ поручавъ именемъ пос. Іесмана розширене недѣльного спочинку на пôсланцѣвъ почтовыхъ и службу при урядахъ почтовыхъ, а именемъ пос. Фуса промавлявъ за заведенемъ телефону межи Опавою а Еґерндорфомъ и Оломуцомъ а МоравскоюОстравою. Наконець промавлявъ за поправленемъ долѣ урядникôвъ почтовыхъ и телеґрафічныхъ та за стабілізованемъ телеґрафістокъ и маніпулянтокъ почтовыхъ.

Справоздавець заповѣвъ, що въ 1892 р. перейдуть пôдъ зарядъ державы: V філія почтова у Львовѣ и уряды почтови̂ въ Калуши, Загôрю (дворець) и Садаґурѣ.

Переглядъ політичный.

Зъ Вѣдня пишуть до польскихъ ґазетъ львôвскихъ, що делеґаты мѣста Львова конферували оногди зъ польскими членами спôльныхъ Делеґацій въ справѣ отвореня кадетскои школы у Львовѣ. Въ тôй самôй справѣ були пп. Мохнацкій и Михальскій у міністра вôйны и ґен. Фельденгавера. Результатомъ тои конференціи єсть, що правительство розпôчне на ново переговоры зъ громадою и поробить всяки̂ улекшеня для переведеня сеи справы.

Торговельни̂ угоды зъ Нѣмеччиною, Італією, Швайцаріею и Белґією вже готови̂ и мають нинѣ бути пôдписани̂. Пôсля дотеперѣшныхъ диспозицій будуть ти̂ угоды оголошени̂ вже въ понедѣлокъ рôвночасно у всѣхъ головныхъ мѣстахъ интересованыхъ державъ.

Въ Берлинѣ розôйшлась чутка, що цѣсарь Вільгельмъ поѣде въ маю до Копенгаґи на торжество золотого весѣля даньскои пары королевскои и при тôй нагодѣ стрѣтить ся зъ царемъ. Въ тôй справѣ доносить Frankf. Ztg. такъ: Король Даніи запросивъ цѣсаря Вільгельма на своє зототе весѣлє, котре вôдбуде ся въ дни 26 мая 1892 р въ Копенгазѣ, а

гарôвъ скрывъ ся. А у три добы, то вже гайдамакувавсми на турецькôмъ Балканѣ.

Справдили ся присоны молодыхъ лѣтъ моихъ. Кôлька рокôвъ проживсми тамъ. Болгарськи̂ молодицѣ та мя голубили якъ колись гуцульськи̂.

Де якій грôшь запопавсми, то въ ихъ бѣлыхъ рукахъ потапавъ. Дай дячилижь вони минѣ за се поцѣлунками горячими да обôймами жадными....

Да хоть се горы до нашихъ подôбни̂, хоть неразъ, учувши шумъ ручаѣвъ и шелестъ букового листя, здавало ми ся, що я отсе въ рôднôй сторонѣ, що чорногôрськи̂ ґрунѣ надъ голововъ пнуть ся, а пôдъ ногами синий Черемошъ клекоче, да всежъ якась туга за серце фатала, нудьга мя страшна обгортала и не мили̂ ми були и ти̂ молодицѣ задунайськи̂, и ти̂ вина солодки̂ и ти̂ бараны товсти̂. Абыхъ и головою мавъ наложити, а захотѣвсми доконечно добити ся у наши̂ стороны.

Якось на четвертôмъ роцѣ, яксми проживавъ у балканськихъ горахъ, прибивъ ся до насъ леґінь зъ Ростокôвъ, Гринько Гудиничь; розбôйникъ бувъ се простый, да передъ карою за криміналі усяки̂ утѣкъ зъ нашои *царѣ*. Мы приняли єго въ гайдуки до кумпаніи, бо въ людяхъ нѣхто неперебиравъ. Мы брали усякого, абы лишь мôцный бувъ, да капітана слухавъ. Отсей Гринь бувъ першимъ живымъ духомъ, що ми вѣсти принѣсъ зъ вôтцѣвськихъ сторôнъ. Сумни̂ вони були.

Заразъ третого дня, якъ гузары перейшли за угорську границю, Мільнеры зъ вояками повернули. Перша рѣчь розъѣлого мандатора, була пôмста на моѣмъ неню за мою зраду. Взялижь старця мого, голуба *сизого*, взяли єго посѣпаки, до мѣста клятого, до мурованои Коломыѣ завели, да тамъ на ринку згубили якъ *лиходѣя* якого. На шибеници, да на высокôй, єго бѣла, сива голова высѣла, а християнській миръ позганяли, а щобы дививъ ся якъ бунтôвникъ гине.

А мати, моя ненечка старенька и мѣсяцемъ не пережила смерти ґазды свого; заснула зъ болю якъ голубка по своѣмъ голубѣ. Бай старому добродѣеви нашому *благочесному* запекла душа тяръ неперепустила. У льохахъ пôдземныхъ да темныхъ неволили за се, що бунтôвницьке вôйсько хоругвами витавъ да хрестомъ святымъ поблагословивъ. 'Дай вôнъ, старый нашъ проводаторъ духовный не выйшовъ зъ житемъ зъ тыхъ мукъ и вôнъ *спочивъ* въ неволи суворôй дай єго похоронили у однôй могилѣ изъ лиходѣями та ошуканцями.

Але Панъ Бôгъ усе справедливый да Єго мôць май велика. И на клятыхъ Мільнерôвъ прийшовъ *допустъ* божій. У девять мѣсяцѣвъ вôдъ тои ночи, якъ верховодцѣ угорськи̂ здрадою погибли — та злягла мандаторка: уродила пса, — потвору чорну. Замѣсць шерсти мало сесе чудовище чортôвське дроты, а намѣсць зубôвъ, гвôздє изъ стали. Якъ тота страшна *урода* прийшла на свѣтъ, страшный перелякъ взявъ ся всѣхъ, що при тôмъ були. А потвора лише завила страшно да й утекла у боры чорни̂ на бѣду да смагу гуцульського мира. Потвора утекла, а Мільнеръ утихомиривъ ся троха. Говорити о тôмъ заказавъ людямъ и дальше панувавъ, бай тѣшивъ ся май. Ба, не минуло и девять другихъ мѣсяцѣвъ, уродила му жона ще май страшнѣйшу уроду — медведюка, що му кровъ зъ пыска *жбухала*. И сесь *нествôръ* зъ мурмотомъ страшнымъ утѣкъ вôдъ хреста святого, що нимъ знахарка хрестила ся, бувши при тôмъ чудовищу. Не мавъ уже Мільнеръ що дѣяти у нашихъ горахъ; люде хрестили ся передъ нимъ якъ передъ нечистымъ. Забравъ жону-вѣдьму, забравъ скарбы свои, що людськимъ потомъ да кривдою збивъ, да изъ злочинôвъ усякихъ нагрѣбъ и *потѣкъ ся* десь въ далеки̂ царѣ, де ще сорома єго люде не знали.

Довѣдавши ся о тôмъ вôдъ Гриня, не выдержавсми и добы за Дунаємъ. Семигородськими верхами да полонинами добивсми си до нашихъ гôръ да *триваю* середъ нихъ и на кусень хлѣба роблю. Зъ добра вôтцѣвського нѣчо не заставсми. *Салашь*, полонины да царину нашу пороздававъ Мільнеръ якимсь зайдамъ да и въ паперахъ на нихъ позаписувавъ. Грошѣ, що неньо зложивъ бувъ у панотця, пропали, якъ старого добродѣя до неволѣ брали.... Отъ така моя *парть!*

Якъ осѣвсми на ново надъ нашовъ водою, довѣдавсми си, що тоти̂ дѣдькôвськи̂ дѣти, що ихъ Мільнериха породила, тривають тамъ десь у скалахъ камѣнныхъ, у темныхъ борахъ да *сыглахъ* глухихъ, а якъ лишь велика вѣхола понадъ нашими горами ся лютить, то выходя изъ своихъ ямъ, кривду людямъ чиня, маржину май що лѣпшу, волôвъ убивають и християнинови, якъ ся зъ нимъ де стрѣтя, недарують. Да й нѣяка куля тыхъ звѣрюкъ не бере ся, — звычайно якъ чорта!...

цѣсарь запросины приймивъ. На се весѣле прибудуть також царь, царица и англійска королева Вікторія такъ, що въ Копенгазѣ вôдбуде ся правдивый зъѣздъ монархôвъ.

Берлиньска Nat. Ztg. подає якусь дивну и загадочну вѣсть, що нѣбы то депутація россійскои шляхты хотѣла подати цареви просьбу о заведенє конституціи въ Россіи, але царь не хотѣвъ депутацію приняти. Въ инныхъ ґазетахъ поки що нема близшихъ вѣстей о сѣмъ намѣреню россійскои шляхты.

Становище міністра фінансôвъ Вышнеградского, мае бути сильно захитане, и вôнъ буде мусѣвъ вже въ найблизшôмъ часѣ уступити. Въ Петербурзѣ говорять вже о єго наслѣднику и наводять ажь трохъ кандидатôвъ.

Въ италіяньскôмъ кабінетѣ веде ся надъ церковною політикою вже вôдъ кôлькохъ днѣвъ цѣкава дебата, до котрои причину дала бесѣда Цаллінґера, выголошена въ австрійской делеґаціи и вôдповѣдь на ню ґр. Кальнокого. Пос. Кавальотті, котрый въ сѣй справѣ ставивъ интерпеляцію въ парламентѣ, сказавъ вчера, що Цаллінґеръ не повиненъ бувъ въ делеґаціи австрійской такъ просто и отверто обговорювати становище папы въ Италіи, и вôдповѣдь ґр. Кальнокого єсть доказомъ, що вôнъ не може оперти ся деякимъ стремленямъ въ Австро-Угорщинѣ.

Новинки.

— **Громадѣ Гарасимôвъ**, въ повѣтѣ снятиньскôмъ, дарувавъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Именованя.** Є. Ексц. панъ Намѣстникъ именувавъ повѣтовыми ветеринарями: Маряна Авдиковского, въ Ґацку въ Боснѣ, и призначивъ до Рудокъ; Фр. Поницкого въ Щаковы до Городка; асистентôвъ школы ветеринаріи: Казимира Рутковского до Лѣська и Іосифа Ґалку до Залѣщикъ; Ив. Скуциньского, мѣского ветеринаря въ Коломыи, до Городенки; Гірша Атляса, оглядача звѣрятъ въ Пôдволочискахъ, до Лимановои; Ив. Новака, ветеринаря мѣского въ Живци, до Калуша, и Петра Гратевича, ветеринаря въ Товмачи до Косова. — Оглядачами звѣрятъ именувавъ панъ Намѣстникъ Озію Лілля зъ Мостискъ и призначивъ до Пôдволочискъ, Лейзора Уріха въ Ясла до Щаковы. — Ц. к. Рада шкôльна краєва именувала сталого учителя Василя Чередарчука зъ Немяча сталымъ учителемъ при етатовôй школѣ въ Попôвцяхъ а молодшого учителя Іос. Петровского сталымъ учителемъ и управителемъ школы въ Сковѣринѣ.

— **Перенесеня.** Є. Ексц. п. Намѣстникъ перенѣсъ повѣтовыхъ ветеринарôвъ: Іосифа Лянґавза зъ Городка до Бережанъ, Герм. Зіґаля зъ Мысленицъ до Теребовлѣ и Петра Павликевича зъ Городенки до Ясла; оглядачѣвъ звѣрять: К. Ґроховского зъ Залѣщикъ до Товмача и Григ. Богдана зъ Калуша до Живця а дра Волод. Кульчицкого, асистента при школѣ ветеринаріи призначивъ до службы при львôвскôмъ ц. к. Староствѣ.

— **На фондъ будовы руского театру у Львовѣ** приславъ о. П. Погорецкій зъ Сокаля 51 зр. 39 кр. яко чистый дохôдъ зъ вечерка, уладженого въ Сокали на дохôдъ того фонду дня 15 падолиста. Въ квотѣ тôй мѣстять ся и добровôльнѣ наддатки жертволюбныхъ патріотôвъ.

— **Тымчасову управу учит. семінаріи въ Тернополи** поручила ц. к. краєва Рада шкôльна по бл. п. директорѣ Боберскôмъ тамошному инспекторови окружному Омелянови Михалевскому, а инспекторатъ директорови тамошнои школы выдѣловои, Володиславови Саткому.

— **Про страшну катастрофу** доносять телеґрафічно зъ Ню-Йорку. Тамъ зайшло вчера до бюра якогось Сежа Руселя (здаєсь банкіра) въ домѣ пôдъ ч. 71 на Бродвай двохъ людей и зажадали вôдъ него, щобы вôнъ выплативъ имъ міліонъ 200 тысячѣвъ долярôвъ (12 міл. зр.). Коли Сежъ не хотѣвъ имъ выплатити тои сумы, кинувъ оденъ зъ нихъ дінамітову бомбу, котра выкликала страшный выбухъ. Часть дому розôрвало и убило пять людей а десять страшно покалѣчило. Оба злочинцѣ згинули також; припускають, що то були якісь божевôльнѣ.

— **Окраденє церкви.** Невыслѣдженѣ злодѣѣ вламали ся зъ 28 на 29 м. м. до церкви въ Олеши, товмацкого повѣту, розбили двѣ скарбоны и забрали зъ нихъ 53 зр. и 7 кр. Слѣдство веде ся.

— **Въ селѣ Поршова коло Перемышлянъ** побили селяне тамошного вôйта, якъ кажуть за якісь надужитя такъ сильно, що вôнъ ледви ще живый и сповѣдавъ ся вже на смерть. Виновникôвъ арештовано а до побитого доѣздить що день лѣкарь повѣтовый.

— **Пригода лѣсныхъ злодѣѣвъ.** Два робôтники Стефанъ Петришинъ и Михайло Льоренцъ, ходячи по пôвночи зъ ручницями по лѣсѣ въ Козловѣ (коло Камѣнки) спостерегли лѣсничого и почали утѣкати. Пôдчасъ утечѣ выстрѣлила ручниця Петришина а набôй зъ грубого шроту поцѣливъ Льоренца въ праву ногу. Пострѣленого вôдвезли до шпиталю у Львовѣ.

— **Выпадокъ зъ нафтою.** Въ Станіславовѣ служниця тамошного купця Бавера, хотячи борзо розпалити пôдъ кухнею, наляла на вуглє нафты такъ неосторожно, що нафта запалила ся наразъ а поломѣнь обхопила єи одѣнє Въ наслѣдокъ того нещаслива такъ попарилась, що въ кôлька днѣвъ померла въ шпитали.

— **Наймленый пôдпальникъ.** Вахмайстеръ жандармеріи у Вашкôвцяхъ надъ Черемошемъ (на Буковинѣ) зловивъ на горячôмъ учинку жида Дальбера въ хвили, коли той хотѣвъ пôдпалити дôмъ якогось Таненбавма, положеный въ самôй серединѣ громады. Слѣдство мало выкрыти, що Дальбера нанявъ иншій якійсь жидъ, котрому Таненбавмъ мавъ поручити пôдпалити єго (Таненбавмову) хату высоко убезпечену, Та „ґешефтъ“ не удавъ ся а всѣхъ трохъ жидôвъ арештовано и вôдставлено до судовои вязницѣ для выслѣду тои справы.

— **Самоубійство супругôвъ.** У Вѣдни стало ся сими часами незвычайне самоубійство. Супруги, 60-лѣтный Иванъ и 55-лѣтна Марія Домладишѣ, звязавши себе разомъ шнуромъ, кинулись обоє до Дунаю. Причиною самоубійства була нужда. Иванъ Домладишъ бувъ колись заможнымъ спôввластителемъ торговлѣ дерева въ Люблянѣ, котрый провадивъ разомъ зъ своимъ братомъ. Вôдтакъ покинувъ той интересъ а взявъ ся до грошевыхъ спекуляцій и зôйшовъ на послѣдну нужду. Родина єго, хочь заможна, не хотѣла єму дати нѣякои помочи. Въ оставленôмъ листѣ жалує ся вôнъ особливо на свои двѣ сестры, зъ котрыхъ одна є навѣть властителькою каменицѣ у Вѣдни, и въ тôмъ писмѣ пише: „Нехай тѣнь моя ходить до конця вашого житя за вами, коли вы не хотѣли поратувати мене хочь бы лишь однымъ ґульденомъ“.

— **Забутый трупъ.** Три мѣсяцѣ тому назадъ знайдено въ мѣсцевости Шаґъ на Угорщинѣ трупа темешварского ремѣсника, котрый самъ собѣ вôдобравъ житє, и принесено до трупарнѣ, де вдовиця самоубійника розпôзнала трупа. Оногди отже удала ся вдовиця на кладовище, щобы на могилѣ чоловѣка поставити хрестъ. Але якежь було єи здивованє, коли могилы не знайшла и переконала ся, що трупъ вôдъ трохъ мѣсяцѣвъ все ще лежить въ трупарни. Власти завели строге слѣдство въ сѣй справѣ.

Всячина.

— **Хиньскій лѣкъ на сказенину.** Хинцѣ мають оригінальный способъ лѣчити, коли кого скаженый песъ покусає. Насампередъ розходить ся о то, щобы рослѣдити, чи покусаный дѣйстно набравъ ся скаженины. Въ тôй цѣли бють они передъ тымъ чоловѣкомъ дуже сильно въ металевый бубенъ або зелѣзну бляху, бо кажуть, що тогди тôй чоловѣкъ зачне заразъ казити ся. Тогди вѣють на него великимъ пальмовымъ листємъ а нещасливый повиненъ тогди зô страху вити ся и корчити на земли. Переконавшись такъ, що чоловѣкъ набравъ ся дѣйстно скаженины, мають на ню зовсѣмъ простый лѣкъ. Чоловѣкъ — кажуть они — мае на головѣ оденъ однѣсенькій волосъ, котрый єсть грубшій вôдъ всѣхъ другихъ и трохи рудавый. Той волосъ треба вырвати зъ корѣнємъ, а коли то не поможе, то видко, що для недужого — нема вже лѣку.

Телеграмы.

Вѣдень 5 грудня. Тѣло пок. Архікн. Генриха перенесено пôсля звычайного церемоніялу вчера о 11 год. въ ночи до церкви придворнои и тамъ уставлено на катафальку.

Парижъ 5 грудня. Франція и Анґлія выслали до Тіен-сіну свои лоди канонірскѣ.

Римъ 5 грудня. Вчера вела ся въ парляментѣ дальша дебата надъ справою церковною. Рудіні сказавъ при сѣй нагодѣ, що становище Австріи єсть дружне и що она рѣшучо постановила до справы церковнои не мѣшати ся. Австро-Угорщина була першою державою, котра оголосила межинародный характеръ закона ґарантійного. Кавальотті забувъ на то, що ґр. Кальнокій сказавъ, що не думає мѣшати ся до италіяньскои справы церковнои. Бесѣду Рудініого принято грôмкими оплесками. Дальшу дебату вôдложено на нинѣ.

Парижъ 5 грудня. Бувшій цѣсарь бразилійскій, Домъ Педро, померъ нинѣ о 12 год. 40 мінутъ.

Петербургъ 5 грудня. Центральна комісія для несеня помочи голодуючимъ, мае стояти пôдъ проводомъ наслѣдника престола и бувшого міністра фінансôвъ, Абазы.

Шанґай 5 грудня. Войско цѣсарске побило ворохобникôвъ и заняло мѣсто Чатъянґъ. Ворохобники повтѣкали въ горы.

Торгъ збôжемъ.

5 Грудня	Львôвъ	Терно-поль	Подволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	10·65 11·40	10 50 11 30	10·50 11·50	10 75 11·50
Жито	9·30 10·—	9·— —9·70	9·— —9 85	9 30 10.—
Ячмѣнь	6 58—8·—	6 50—7 50	6 40—7.50	6·75—8·—
Овесъ	7·— —7·50	6 80—7·25	—·— —·—	7·— —7·50
Горохъ	6·25 10 —	6·25 9·—	6·25 10·—	6·50 10·—
Выка	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—
Рѣпакъ	13.—13 50	13·—13 50	3·—13·25	13 25 13 75
Хмель	55·—60·—	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—
Конюшина чер.	42·—55 —	41 —54·—	45·—55·—	45·—55·—
Конюшина бѣла	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—
Оковита	19·70 20·50	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

* * *

Скôнчивъ Никола оповѣдати, а мы сидѣли мовчки, унятѣ красою єго простои, людовымъ пересудомъ овѣянои повѣсти. Щиро признаю ся, що якась зависть взяла мене до того стрѣлця-гуцула; я завидѣвъ єму, що и самъ не мавъ такъ дивнои та повнои зворушень молодости. Зъ тои задумы вырвавъ мене якійсь проразливый ревъ, стогôнъ звѣрячій, такъ повный болю и лячный, що хиба и до гробовои дошки єго не забуду. Вслѣдъ за нимъ долетѣли мене вôдгуки грôмкихъ выстрѣлôвъ и голоснѣ галайканя пастухôвъ.

Мы посхаплювали ся на рôвнѣ ноги и побѣгли туда, вôдки доходивъ тôй гомôнъ. Я побачивъ усѣхъ жителѣвъ колыбы наляканыхъ и дуже бѣдькаючихъ. Найлѣпшого вола, що черезъ бурю выломивъ ся зъ огорожѣ та блукавъ въ поблизькихъ гущавинахъ, напавъ медвѣдь и убивъ на мѣсци. На рыкъ бѣдного звѣряти, надбѣгли люде и не дали вôдтягнути убитого вола дальше якъ на сто крокôвъ.

За хвилю цѣле товариство наше мысливське стояло зôбране надъ трупомъ вола.

— Теперь медвѣдь уже певный — орѣкъ перші Новакъ — Не було выпадку, щобы до трьохъ дôбъ медвѣдь не вернувъ до убитои худобины.... Лишь выждати терпеливо.

— Ей, ей! пане Новакъ. — промовивъ перестрашенымъ голосомъ Никола, — лѣпше понехати того медведя; зъ чортомъ недобре воювати.... Да се мусить Мільнеришинъ медведюкъ бувъ.... Богъ знає, чи нестягнувсми тоту потвору тымъ, щосми вамъ уповѣдавъ?...

Але мы не послухали пересуднои рады старого стрѣлця; а третого вечера пересвѣдчили ся, що се не бувъ чортяка, але справдешный медвѣдь, зъ котрого клеваки маю и доси у себе.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимає Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.